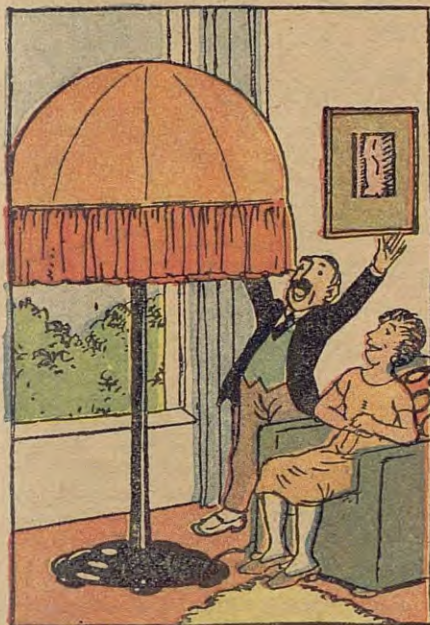

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UN AERONAUTA IMPROVISAT

per MIRET

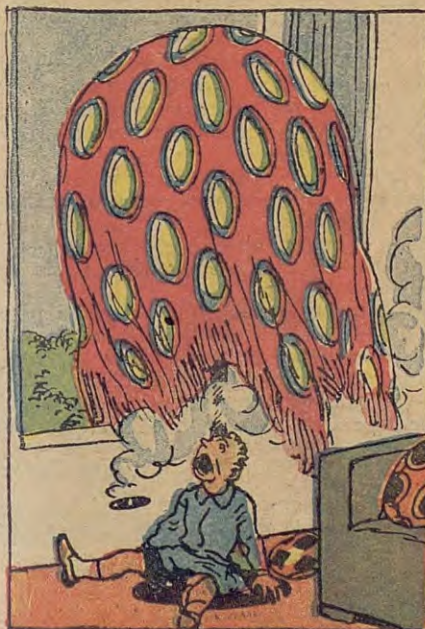
1 Els senyors Mardux estaven al punt més alt de l'entusiasme, davant la monumental làmpara pedestre (o de peu) que llur bon amic senyor Pepet els havia remès com a present de bon afecte.

2 I amb un «manton» al damunt resultava encara més impressionant. Segurament que en tot Barcelona no hi havia una pantalla com aquella. Decididament, els senyors Mardux eren els reis de la pantalla.

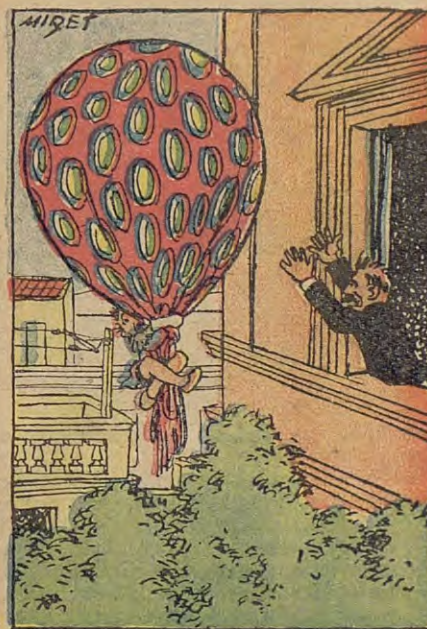
3 En Quimet trobà que era un magnífic refugi — no d'Ull de Ter, però sí de l'ull paternal, que sempre vigilava. Allí feia la poca solta de fumar, cosa molt l'èja en una criatura menor de vint anys.

4 Però el cas és que ho feia. Tant va fumar que la pantalla, plena de fum calent, s'anà elevant amb gran astorament del pobre Quimet; elevant com la bomba del Turó Parc.

5 Veient-se compromès, el noi corregué amatent per retenir-la, però no aconseguí més que empresonar millor el fum i convertir-se sense cap ganes, en intrèpit aeronauta.

6 El corrent d'aire arrossegà la bomba cap a la finestra del jardí amb l'esglai consegüent de l'infel·lic Quimet i del pobre Sr. Mardux que hi corregué en sentir crits. No sabem com va acabar l'aventura.

N. de la R. — Mercès al nostre magnífic servei d'informació, podem assabentar als nostres lectors que en Quimet ha aterrrissat feliçment. És a dir, feliçment... El senyor Mardux l'esperava i li ha posat cert indret en condicions de seure una mica incòmodament. Tot fa esperar, però, que no hi tornarà mai més.

EL SENYOR DECIDIT

Dibuixos d'En CORNET

per JOSEP CARNER

NA vegada hi havia un senyor que era decidit com ell sol. Sempre anava al dret. No estava per or-gues. Us mirava de fit a fit, i sempre feia passar la seva. I és que ell ja sabia el què volia abans de pensar-hi poc ni gaire. En canvi, per tot trobareu gent mig aturada que si els demanàveu: —

I doncs què voleu, quina en dueu de cap? — us respondrien: — Ai ai, què volem, quina en duem de cap! Ves ara què ens pregunta aquest! Aquesta sí que és bona! Quins acudits de tenir! En bona refèl!

I totes aquestes coses les dirien per anar pensant mentre les diguessin, quin diable de coses volen, perquè una cosa o altra haurien de dir al capdavant, per a no fer un paper d'aquells que us fan baixar la cara.

Aquell senyor era de tota altra mena. Sempre deia que ell s'estimava més una atzagaiada feta amb tot el determini que no pas un encert amb l'ai al cor.

Una vegada el metge li va dir:

— Senyor Guitart, vostè comença de criar panxeta. Un dia que li vagui, faci un poc d'exercici. Vagi a caçar. Això rebaixa.

— Com s'entén, un dia que em vagui! Demà mateix. Jo a les coses m'hi tiro de cap, o bé ja no hi penso mai més. Me'n despenellego, heu's-ho aquí.

— Miri que ara fa un temps que gela; i aquesta plugeta, no sé si em comprèn, em fa tot l'efecte de neu a muntanya.

— Serà demà i prou romansos. Noia, demà me'n vaig. Maleta número 6. Dues truites. Abric. Bufanda peluda. Escopeta del cunyat.

— Ah, vostè no és caçador?

— Ara en seré. Quan jo em poso a una cosa és per ensopegar-ho.

— I on anirà a caçar, si es pot saber?

— A les Guilleries.

— Ai, sant cristià, tregui-s'ho del cap! Avui he sabut de

Guilleries i encara no havia vist el llop. Ja es començava de cremar. — Què fan aquests ximplers? Ja em puja la mosca al nas.

A l'últim, me li va sortir un llop. Però hi ha llops i llops.

Aquell era un llop, com si diguéssim, de la primera volada. Son pare li havia dit: — Minyó, vés-hi amb compte, amb l'home. Ens hi hem de barallar, ja se sap, però obrint uns ulls com unes taronges. L'home és un animal astuciós, parent del mico i de la guilla. Amb les seves traces i manyes, cada dia pren més peu. Amb metzines i paranyes i trets de foc, ens ha fet regular fins a les serralades; per això entre un home i un llop que s'estimi, mai de la vida no hi podrà haver pau.

El llop jove s'havia quedat pensant: — Què deu ésser això dels trets de foc? Una martingala o altra. Es difícil que reïxi tan bé com una bona mossegada al coll.

De cop i volta, doncs, el senyor decidit va veure una bèstia molt semblant a un gos llop. La veritat és que de seguida se la va pensar.

— Ei, mestre! Es aquí que sóc! Enllestim. A mort.

— Ah, el vostre pare també us ho ha explicat — va fer el llop, — que ens la tenim votada? Bé, doncs, barallem-nos.

El senyor decidit de seguida va conèixer que aquell llop anava una mica venut, i que no sabia pas per experiència com calia manegar-se amb un caçador de la seva força.

— Sí, cal que ens barallem, però la cosa no ha pas de fer-se en fred. De primer un hom s'ha d'animar una mica. I vós també. Sinó la baralla no té moviment.

— I això com se consegueix? — va preguntar el llop.

— No cal sinó exaltar-se amb paraules, — digué el senyor Guitart.

— Doncs comencem, — va fer l'altre.

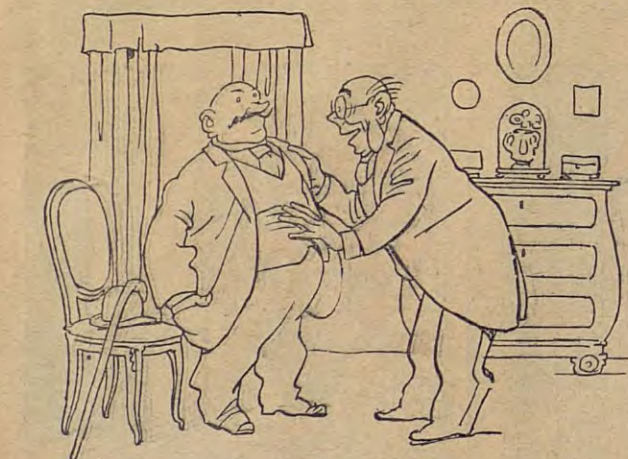
El senyor Guitart que sí, que s'encara l'escopeta del seu cunyat, i engegà un tret al llop.

Aquest va fer un crit, i, cames ajudeu-me, no va parar fins que va trobar un recer.

— Si això són paraules per a exaltar-se, com seran els fets? — va dir-se, tot brandant la pota que li coïa.

— Aquest llop, — va rondinar mentrestant el senyor Guitart, — ha fugit sense esperar la bala bona. Trobo que és un animal poc decidit.

JOSEP CARNER

bona tinta que amb el fred hi han anat a raure qui-sap-los llops.

— Per a un caçador com jo seré, un llop és una llaminadura. Un llop no és ningú per aturar en Guitart quan en Guitart ha dit: — Això faré.

I, ala, l'endemà, el senyor decidit, amb un fred que pelava, se'n va anar cap a les Guilleries, amb l'escopeta del seu cunyat i les dues truites. Semblava que fos un caçador de llops de tota la vida. Es mirava la gent que passava pel carrer, encara tot fosc, i pensava: — Quina cara de nyicris que fan! Que n'hauran matades poques de feres salvatges aquests encantats! — Després pensava: — I com es deuen matar els llops? Però, tanmateix, no m'hi vull encaparrar. La qüestió és haver-se-les-hi de cop, quan ells encara badin.

Feia dues hores que el senyor decidit trespava per les

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

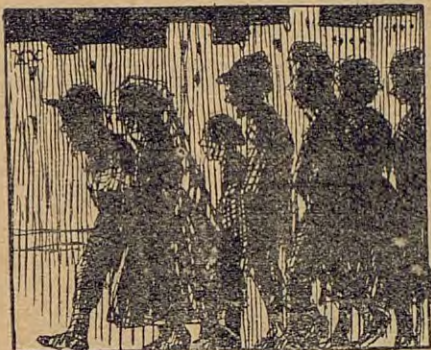
Dibuixos de BECQUER

(Continuació)

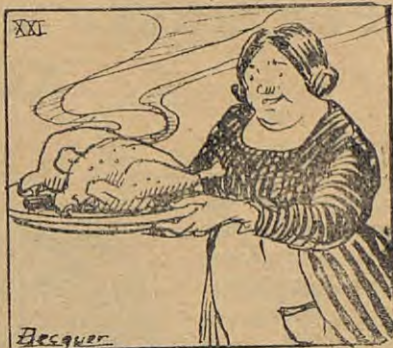
Text d'en CLOVIS EIMERIC

— Va omplir-se d'alegria en Pius, pensant que allò seria motiu de festa, i va dir:
— L'home que us he dit vol casar-se aviat... Prepareu-vos la casa, que jo l'avisaré.
Marxà altra volta al camp i va dir-li a en Jaume:
— Pare meu: he demanat per a vós la mà d'una dona que s'assembla molt a la mare... Té la mateixa cara, els mateixos ulls, la ma-

teixa veu. L'he instal·lada ja en la nostra caseta. Prepareu-vos, doncs, pel casament.
En Jaume corregué a veure els pagesos veïns, emprant-los-hi roba, bèsties de ploma, biat, tot el que era menester per a guarnir de cap i de nou la casa.
Quan tot ho tingué, en Pius, va dir-li:
— La dona que jo he demanat per a vós, no

consent en casar-se més que de nit. De dia, no es vol casar.
En Jaume, en la seva ignorància, ho va creure tot i va prendre les seves disposicions per a casar-se de nit.
Arribat el dia de la boda, pregà al seus veïns que l'ajudessin a transportar ço que havia preparat per a la festa. Es varen cuinar uns pollastres, ben rossats, es va fer un brou

que podia partir-se amb un ganivet, i anaren tots a presentar-ho a la nova muller.
Aquesta també s'havia fet ajudar per ses veïnes, i ia casa, semblava un altre. En Pius no somniava més que en la festa i en les coses bones que menjaria.
Per fi, la Tecla va oir la veu del nou promès: — O, i ara! Diria que és la veu del difunt! — va pensar.

En Jaume també estava sorprès: — Ai, Senyor! Diria que la núvia és la meua dolça Tecla!
Va entrar en la casa i veié a la dona que l'esperava.
— Però si és talment la Tecla! — va fer ell.
— Si és igual que en Jaume! — va cridar ella.
— Tecla!
— Jaume!

En Pius vingà dir:
— Si no és la Tecla! Si no és en Jaume!
Però, al capdavant varen donar-se compte de què en Pius els havia enganyat a tots dos i varen abraçar-se amb més amor que mai, mentre, en nèixer el dia, en Pius, que havia menjat de valent, prenia la seva robeta i se'n anava a córrer món. Ja havia demostrat que era més llest que els seus pares.

I va dir-li a son amo:
— Senyor, en una cova propera, hi ha un mendicant que està en l'agonia, i diu que tot el que porta al damunt ho deixarà al sacerdot que el confessi. Ja sabeu que hi ha pobres que porten els diners amagats entre els pellingsots... Vestiu-vos de capellà i aneu-hi, però què em dareu per paga?

— Si el que dius es cert et donaré un saquet de plata... Guia'm!
En Pius, el portà a una cova on hi havia un mendicant borratxo, brut, ple de porqueria. Quan veié que el seu amo entrava, disfressat de capellà, a la cova, retornà a la casa de l'avar.

En Pius, va anar a fer de criat a casa d'un escanya-pobres. Un dia va pensar:
— Aquest home, deixant diners, roba a tot hom... Si l'escarmento, puc guanyar diners, que els portaria a casa...

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— Per què em teniu por si cap mal no us haig de fer? Ja ho sé que la meua presència esglaià. No em mireu, però escolteu-me, escolteu-me per l'amor de Déu! Es per la pinteta d'or que ploràveu, veritat? Per la pinteta d'or que us ha caigut dins del pou... — I dit això intentà donar un altre pas tot esperant la resposta.

— No t'acostis! — féu la princesa, rebutjant-lo.

— No em mouré — respongué el príncep; — us ho prometo.

Però digueu: Veritat que és per la pinteta d'or que ploràveu? Força que us la devieu estimar, doncs, aquesta pinteta, que per ella veschéssiu llàgrimes i tot.

En parlar-li així del seu interès per la pinteta d'or, Bellamor es va sentir ben disposada a secundar el diàleg àdhuc amb aquell monstre; així és que, després de dubtar un xic, digué: — Molt, molt que me l'estimava.

El príncep li remercià aquelles paraules tot ple d'efusió; i tement la princesa, pel moviment instintiu que féu aquell monstre, que se li apropés, li digué ràpidament i tota horritzada: — No t'atansis!

— Per què em teniu tanta por encara? — li digué el príncep.

— Perquè ets horrible i fas basarda... — respongué la princesa.

— I si us oferís de baixar al pou per a heure la vostra pinteta, també em tindríeu tanta por?

— Si baixessis al pou, dius? Podries baixar-hi tu, dins d'aquest pou?

— I per poca paga hi baixaria — féu el príncep.

— Ja saps que és profund com el mar, diuen?

— Això què hi fa? — reprengué el monstre, animat per les paraules de la princesa. — Jo faria el que podria per a treure-la; mes si fos voluntat de Déu que morís en el fons del pou, potser més em valdria que no pas viure morint com ara faig.

— Doncs mira — li va dir Bellamor, ja resolta a fer tractes amb el monstre; i s'entaulà el següent diàleg:

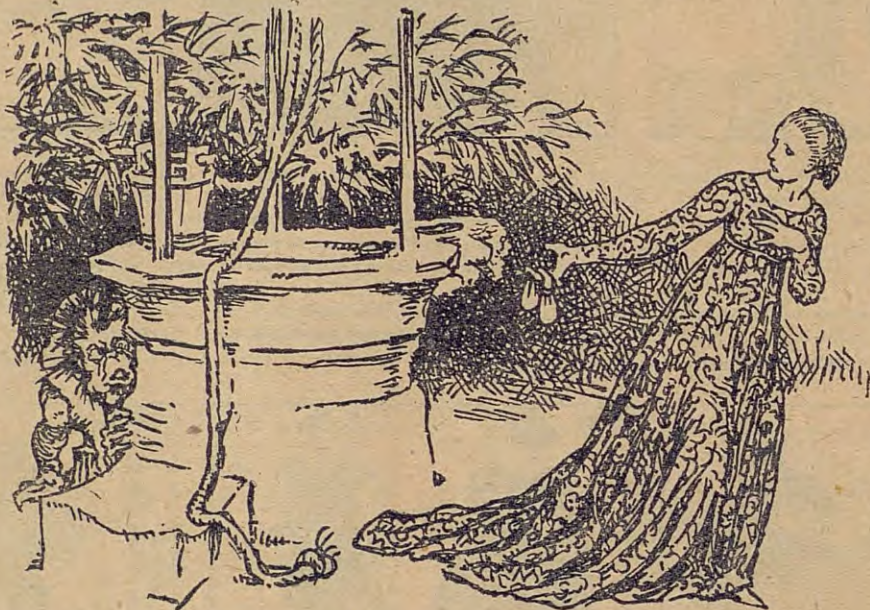
— Si em podessis treure la pinteta d'or et donaria aquesta bossa d'escuts.

— No és pas per moneda que hi baixaria dins del pou.

— Doncs què en voldries?

— Amb la vostra amistat en tindria prou.

— La meua amistat? I com es dóna l'amistat?

— Aviat és donada: fent-me un lloc a la vostra taula ideixant-me pendre el menjar en vostre plat, i beure en vostra copa...

— Això mai! — digué la princesa, mostrant-se tota enutjada d'aital proposició.

Mes el príncep, sense immutar-se, va continuar: — I després... després donant-me només que una abraçada i un petó al front, princesa...

En arribar aquí, la princesa no va poder aguantar el seu enuig, i esclatà

indignada: — Que Déu me'n lliuri... Gosar demanar-me una cosa així!... Això mai! Besar un monstre com aquest... quina follia!

— Es clar... Sóc tan afros... — digué per a sí mateix el príncep, tot desconhortat, davant la indignació de la princesa. — Mai, mai no ho conseguiré?... — i afegí en veu alta, tot anant-se'n: — Perdoneu, princesa. — Però així que va agafar-se al mur per a saltar-lo de nou, la princesa, que el veia retirar-se amb recança, va cridar:

— No, no t'en vagis encara.

El príncep, tot agraït, s'acostà de nou tot dient precipitadament: — Oh, mercès! Mercès de que no em llenceu! Voleu que hi baixi, doncs, al pou?... Me les voldreu concedir les gràcies que us demano, princesa?

La princesa Bellamor passava en aquells moments per una lluita terrible; d'una part, el desig de recobrar en l'acte la cobejada pinteta; d'altra, la repugnància invencible que aquell ésser monstruós li produïa... Per últim, venç el seu amor per ço que la pinteta d'or representava en ella; i quan ja, decidida, anava a acceptar, el tornà a veure tan repugnant que en lloc de dir-li que sí, va dir tota esborronada: — No! No! Un monstre així? Mai, mai no gosaria!

— Per l'amor de Déu, princesa! — li suplicà el príncep.

— Mai! Mai! — féu aquesta amb actitud resolta.

I veient tal resolució de la princesa, aquell monstre, tot ranquejant se n'anava, dient a l'ensems per a sí mateix: — La meua desventura no pot tenir fi; — i alçant la veu, ategí: — Que Déu us valgui, princesa.

— Oh, no! — li digué Bellamor, deturant-lo amb crit. — La meua pinteta, per pietat!

— Per pietat us ho demano jo, princesa — féu el príncep.

— Demana un altre preu i et serà donat — replicà Bellamor.

— Acbepteu el meu tracte; — i afegí suplicant aquell

monstre: — Què us costaria de donar-me el que us demano?

— Mai no podria.

— Feu aquest sacrifici, princesa. Donar-me menjar del vostre plat, per un cop i només; i després una abraçada i un petó...

— No, mail — féu esgarifada la princesa. — Que jo no puc besar a ningú, que el primer bes dels meus llavis ha d'ésser per aquell que el meu cor estima i enyora.

— Vostre cor estima, princesa? I a qui estima el vostre cor?

— El príncep més formós de tots els prínceps — digué aquesta, entusiasmada. — El més estimat príncep blanc. — Mes, de sobte, tornant a pensar amb la seva pinteta que un dia el príncep blanc, son enamorat, li colli, es posà trista i digué al monstre, suplicant-li: — Cerca-me-la, si et plau, la pinteta d'or, que és per això que tant em dol haver-la perduda, perquè ell la tingué en ses mans, i és per aquesta pinta que ens vàrem parlar i ens estimàrem.

A dins del cor del pobre príncep, la lluita i el dubte eren cosa terrible; d'aquell en depenien la seva felicitat o el turment de tota sa vida; per lo que estimava a la princesa li sagnava el cor de no poder-la complaure generosament, sense cap paga, ni agraïment tan sols... mes, si així ho fes, tampoc tornaria a la princesa l'alegria perduda; car era precisament en ço que ella no volia fer, i en ço que ell no li podia aclarir en el principi de recobrar la perduda felicitat tantost albirada. Per això li tornà un cop més a demanar:

— Digueu, digueu encara, princesa, bona princesa; par-leu encara; que em voldria morir d'aquest dolç turment de sentir-vos parlar així! Per pietat! Accediu al què us demano per la vostra mateixa ventura!

Mes, la princesa es resistia. — Per tot altre preu; per tota altra cosa, torna en mes mans aquesta pinteta d'or.

— Penseu-vos-hi, princesa. Dins la boscúria em trobareu quan sereu decidida... Adéu-siau.

— No, no te'n vagis. Ja ho estic de decidida — digué la princesa en un suprem esforç. — Que sigui com tu vols!

— Es cert? Que sigui com jo vull?

— Sí, és ben cert; però cuita, abans no pugui arribar el meu pare...

El príncep no se n'acabava d'avenir; ell, que havia presenciat la fonda lluita de la princesa, no podia acabar de

creure que s'hagués donat sense resistir més; i l'alegria de pensar que si es resistia tant i també que si es donava era pel seu amor mateix, estigué a punt de fer-lo delirar.

— Menjaré en el vostre plat? — preguntava.

— Sí, en el meu plat — li responia la princesa.

— Em deixareu beure en vostra copa?

— Sí; però cuital cuital...

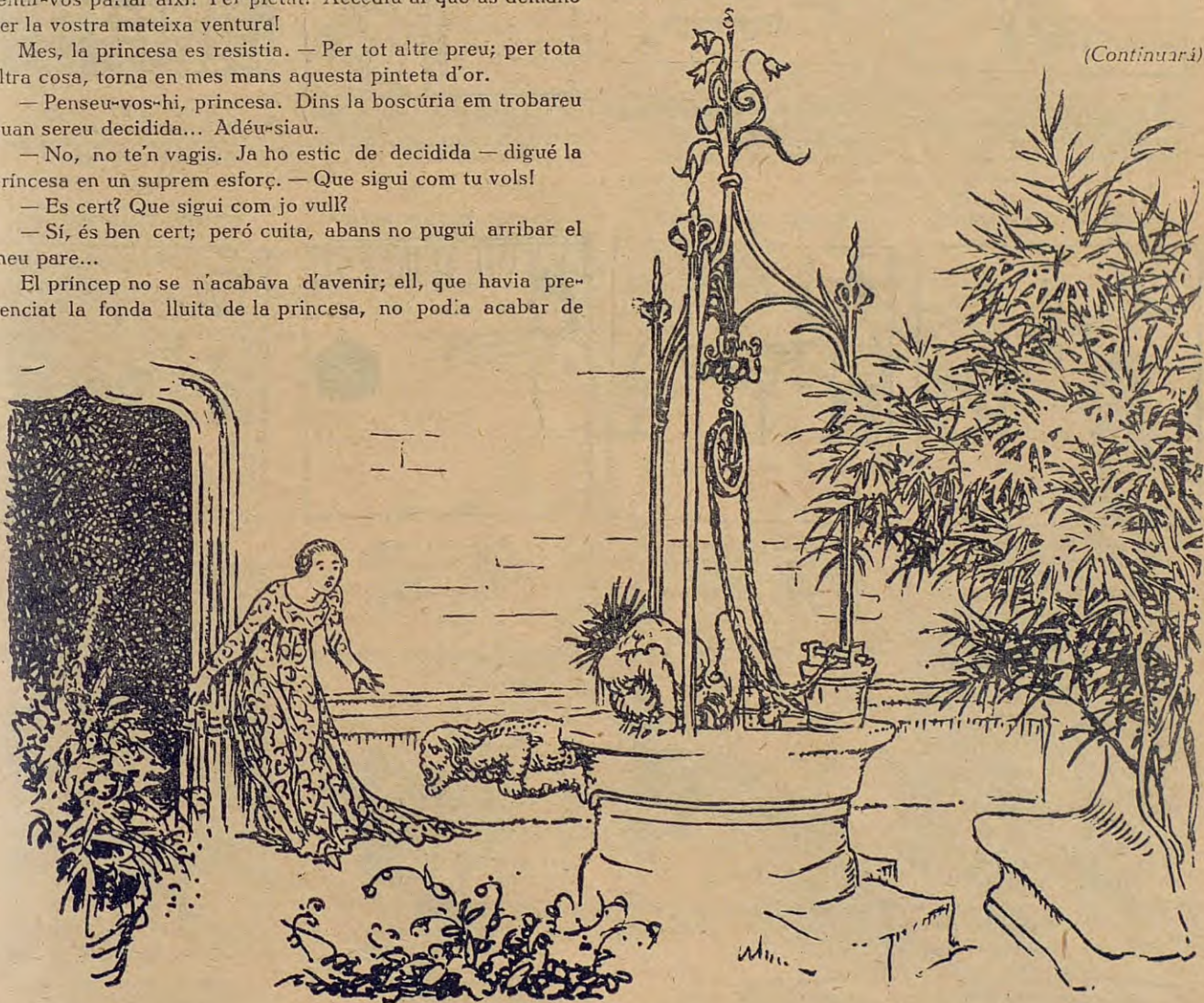
— I em voldreu abraçar i besar com us demano?

— Sí; però no em facis esperar més; car poden venir.

Ben segur ja de que s'acostava la fi del seu sofrir i del sofrir de la seva estimada, el príncep s'enfilà al brocal del pou i des d'allí digué, ple d'emoció i de fonda gratitud a l'hora: — Beneïda siguis, princesa! — I dit això, va començar la davallada tot dient: — Que Déu m'ajudi!

Així que va desaparèixer cap avall la monstruosa testa d'aquella irrisió de la natura, la princesa va sentir debilitar la seva voluntat; i pensant en ço que tant seriosament havia ofert, li semblà llavors encara més repugnant que el mateix monstre: — Menjar en mon plat... — es deia; — beure en la meua copa... I una abraçada... i un petó... Ni que em matessin! — es va dir. Després s'abocà al pou i esperà a tenir els ulls habituats a la fosquedat del fons per a veure si hi veia el monstre, però no va veure res, ni res va oir. Això li va fer venir una gran basarda; pensar que allí dintre hi havia un monstre que parlava com una persona, i no ho era, que tenia una forma tant monstruosa i demostrava, en canvi, tenir cor i sentir; i pensar que li havia ofert besar-lo... Besar-lo, tant afros com era... I tenir-lo a taula... I com? El pare hauria esment de tot... — Oh, no! Que em torni la pin-

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 652 — MANUEL COLOMINES

A mi m'agrada segar,
així podré dur pa a casa
i ningú fam patirà
i els meus fills podran estudiar.

N.º 653 — RAMONA MEDINA

M'agrada molt passejar
pels jardins del Turó Park
sentint cantar els ocells
entre els arbres i els clavells.

N.º 654 — P. CASANOVES

Jo compro cada setmana
PATUFET i VIROLET,
resulta molt baratet
i llegir-los molt m'agrada.

N.º 655 — JOSEP M.ª THOMASA

Preparar el cor
que la pàtria ens cuida;
és mon gran amor
de tota ma v da.

N.º 656 — ANTON GUASCH

A mi m'agrada xutar
perquè sóc entusiasta del futbol
i un cop de xut memorable
vaig fer entrar la bala a gol.

N.º 657 — MERCÉ PORCEL

Com que no m'agraden gaire
a n'a mi les criatures
vull ser monja per a fer
bons matons i confitures.

N.º 658 — JOAQUIM DE RIBOT

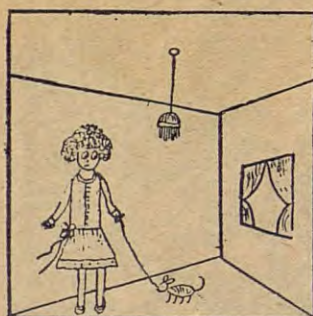
A mi m'agrada anar en auto
i per fer-me passar les ganes
m'he inventat aquest tan maco
amb la cadira i les cames.

N.º 659 — F. QUERALTÓ

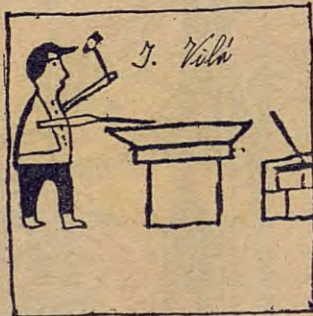
A mi m'agrada dibuixar
i així passo l'estona,
i encara que ho faig malament
m'és un bon divertiment.

N.º 660 — M. FONTANET

Les nines són una cosa
que sempre m'ha agradat,
i la meua és tan formosa
que ja tinc sempre al costat.

N.º 661 — ISIDRE VILÀ

M'agrada fer de ferrer
perquè és l'ofici del pare,
i quan sortim del taller
ens mengem pa i botifarra.

N.º 662 — RAMON PERICAY

M'agrada el futbol
però en haver acabat
em trobo cansat
de tant xutar a gol.

N.º 663 — FRANCESC ROS

M'agrada la lluna clara
per anar a l'hort del pare
a cercar-hi albercocs
que n'hi ha de verds i grocs.

N.º 664 — AMADEU ALTISENT

A mi m'agrada en extrem
sempre veure coses noves
i miro com pinta el camp
el meu amic Casanovas.

N.º 665 — FRANCESC SERRA

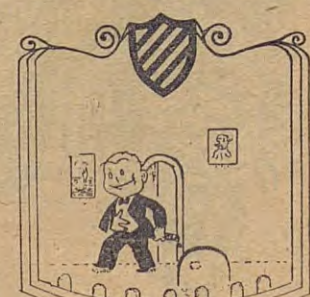
Voldria ésser poeta
encara que patís gana,
car no tenint cap pesseta
no tens mai gens de galbana.

N.º 666 — DOLORS ROLDÓS

A mi molt m'agradaria
poder anar a estiuejar
prò a casa no hi ha diners
i em tinc de quedar amb les ganes.

N.º 667 — NICOLAU MIRALLS

Disfruto molt en l'escena
i m'agrada declamar
quan puc tenir un bon paper
en un drama català.

UN RETALLET DE CADA COSA

CORTESIA XINESA

Els editors xinesos, així com els editors de tot el món, reben un nombre considerable de manuscrits per a si tenen a bé editar-los.

Però per refusar els que no els hi fan peça, usen fórmules molt atentes i divertides.

Veieu ací la lletra que el director de la revista *Tain-Koo* adreça a un autor inconnegut:

«Molt noble germà del Sol i de la Lluna:

»Jo m'inclino profundament davant vostre, beso la terra davant del vostres peus i us demano permís de viure i de parlar.

»Vostre preciós manuscrit ha inundat els nostres ulls i el nostre esperit d'una divina esplendor.

»L'havem llegit amb entusiasme. Jamai havíem examinat un treball comparable al vostre per l'exactitud en el punt de vista, en la comprensió i en la profunditat de coneixements.

»Si el publiquem, el nostre director es veurà en l'obligació de considerar-lo com model del gènere i de no donar mai més als seus lectors, d'altres obres que siguin inferiors a la vostra.

»Es per això que, tremolant d'emoció, us retornem el vostre manuscrit en nom de tota la redacció la qual es proclama esclava vostra eternament!...»

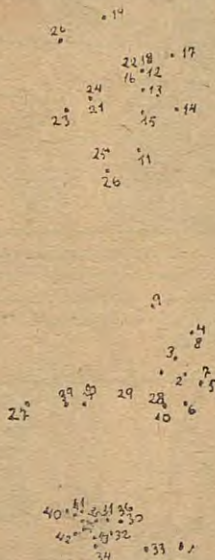
No hi ha dubte que aquesta lletra devia causar un viu plaer al seu destinatari. Però podria ésser fàcil que hagués preferit una modesta inserció.

EL SOL CONVERTIT EN DECORADOR DE FRUITES

Es retalla en un paper una figura qualsevol i s'enganxa amb un aigua-cuit que resisteixi la humitat, sobre la cara que hi toca el sol d'una fruita verda però quasi del tot desenvolupada. Quan la fruita ha madurat del tot, es desenganxa el paper, llavors veureu

com en la pell de la fruita hi ha reproduïda la figura que hi havíeu enganxat, perquè els raigs del sol han actuat damunt la part no protegida pel paper.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

IMPERMEABILITZACIÓ DEL PAPER D'EMBALATGE

Heu's ací un procediment simple per fer tornar sensiblement impermeable el paper d'embalatge. Es cosa molt important que el paper d'embalatge sia impermeabilitzat car hom sap que tot sovint els paquets que s'envien per correu o per recader estan exposats a rebre pluges o humitats o altres intemperàncies.

Agafeu aigua i feu-la lo més savonosa possible: ço és, satureu-la de sabó, després afegiu a aquesta aigua, una quantitat igual d'una altra aigua en la qual hi haureu fet disoldre 50 grams de goma aràbiga i 150 grams de cola per litre d'aigua. Les dues solucions es barregen ben bé al foc i abans que es refredi, hom hi pinta el paper d'embalatge, que un cop escorregut, es deixa assecar penjat, com si fos un llençol.

MANERA DE FER AGUANTAR UN OU DE PUNTA, DAMUNT D'UN MIRALL.

Agafeu un mirall, poseu-lo damunt, d'una taula ben nivellada i que no s'inclini vers cap cantó. Preneu un ou fresc i agiteu-lo bé a l'objecte de que's barregi el rovell amb la clara; poseu-lo després, de punta per amunt del mirall i s'aguantarà en equilibri.

Cal anar amb un xic de compte amb aquest joc de mans car n'hi ha molts que en lloc de fer aguantar un ou, el que han fet, ha sigut una truita.

EL JOC D'ENDEVINAR UN ANIMALÓ

El que dirigeix el joc, escull un animal. Exemple: *Gos*.

S'adresa al primer nen o nena que juguen i li diu una part del cos de l'animal o una de ses particularitats o un defecte o una qualitat, etc.

Exemple: *Animal domèstic*.

Si el preguntat no sap de qui es tracta, es passa al que segueix.

Es fidel o bé fidel al seu amo, bon guardià, sap portar coses, corre com el vent, viu al costat de la porta, etc. fins que algún dels que juguen endevina que es tracta d'un gos. Llavors hom li dona una penyora i el joc continua. El que en acabar guarda major nombre de penyores, és el que ha guanyat.

TRENCA-CLOSQUES

— Caram! Quina desgràcia més horrible hi ha hagut al vostre poble, Filomena... 25 cases destruïdes pel foc...

— Verge Santíssima del Carmel!...

— Vatau! Lo més desagradable és que no hi ha res de veritat de lo que us he explicat i que jo ho havia dit només que per fer broma...

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 impremta carrer d'en Muntaner, núm. 24, intr.

La mainadera no troba el seu vailet. Veiam si vosaltres el trobareu.

LA DONSELLA DEL MAL GENIOT

1 El cavall féu el mateix cas de les paraules del jovecell que n'havien fet el gat i el gos i el nou casat, irat extraordinàriament, després de repetir endebades l'ordre, el matà a cops de punyal.

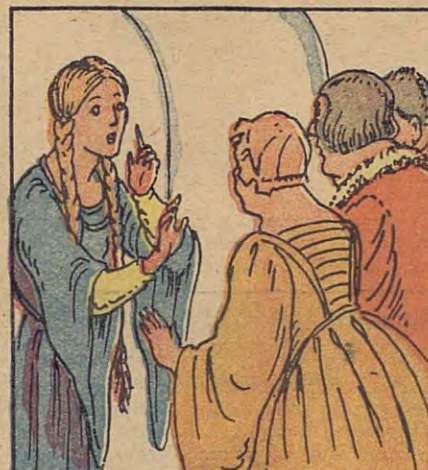
2 La núvia estava esgarriada per tot el que havia vist i oït, però la seva por arribà a l'extrem quan veié que el marit no tenint ningú més al seu voltant, se la mirava i li dirigia les terribles paraules:

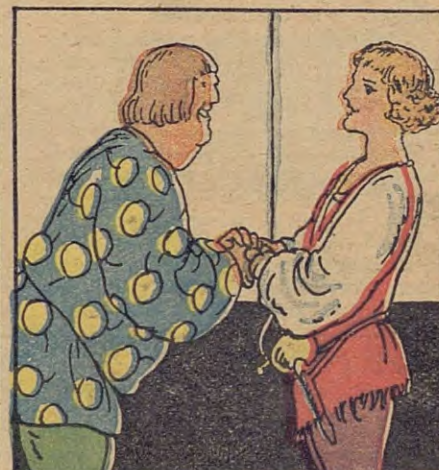
3 — «Senyora esposa: porteu-me aigua per a les mans» — No cal dir que la hi portà... i ben depressa! Ella que abans no hauria volgut servir ni al rei, ho feia ara més mansoia que un xaiet.

4 Llavors soparen, i un cop llestos, el marit s'alçà i li digué: — «Senyora esposa: vaig a dormir. Vós vetllareu i vigilareu que ningú no destorbi el meu son». — La muller accedí, pensant en el gat i el cavall i el gos.

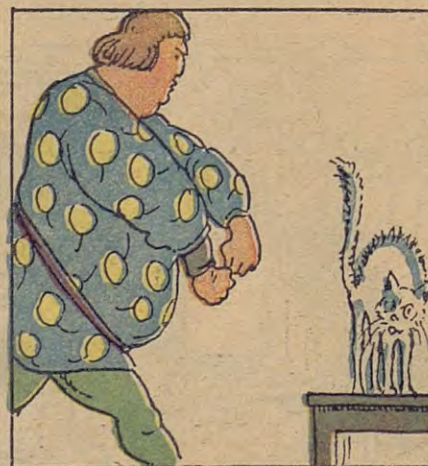
5 L'endemà arribaren el pares creguts que del pobre marit no se'n cantaria gall ni gallina. Per això quedaren estupefactes quan la filla els rebé tan mansa, contant-els-hi ço que havia passat i recomanant que no fessin soroll.

6 Tots compregueren bé prou l'astúcia del minyó per tal d'amansir la mal genit i el felicitaren sincerament per la trassa amb que havia portat el cas. Sobretot el sogre no se'n sabia avenir.

7 I com que ell patia un xic d'allò que el seu gendre havia sabut defugir, pensà aprofitar la lliçó i decidí seguir la recepta al peu de la lletra.

8 Així fou que tan bon punt entrà a casa seva, posà una cara terrible i repetí davant de tothom les fatigües paraules. — «Senyor gat porteu-me aigua per a les mans».

9 I com que el gat, no en féu cap mica de cas, el matà. Però la seva esposa, que mig rient s'ho mirava, li digué: — «No t'escarrassis, Mariano, que ja ens coneixem!»

(Acabament)